

ĐÊM NGHE TIN THẘNG BẠN THÂN VỪA CHẾT
(Gõì mây đợc, hõì Lê Công Sinh, nếu linh hồn mây còn ở quanh đây)

Mây đã đi rồi!
Có thật không Sinh?
Đêm xứ lạ tao buồn thê thiết
muốn đợc mây nghe một bài thơ mới viết
mây đâu còn bên đó để nghe thơ!

Bằng hữu bây giờ như những lá khô
cứ lần lượt rũ nhau về cõi khác
Mới nói chuyện hôm qua mà hôm nay đã mất
nên từ lâu tao ngại kể chuyện dông dài.

Nói thật với mây,
tao đang khóc đây
khóc thẳng bạn đã một thời nổi khổ
tao vẫn biết mỗi người có số
nhưng số mây sao vẫn vậy Sinh?!

Còn biết bao nhiêu chuyện chưa hoàn thành
sao mây bỏ đi quá vội?
Con cái mây, đờa chưa 10 tuổi
đờa chưa thành vợ, thành chồng
vợ chồng mây có mấy lúc đợc vui chung
có mấy khi “anh, em” ngọt sớt?
Đã xin lỗi vợ mây chưa
hõì người chồng hào hoa số một?
Hay nhong nhong cõi ngửa về trời?

Bạn bè mây, mỗi đờa một nơi
thấy thấy đều thương mây quá đõì
Mây còn nợ tao những điều chưa kịp nói
ta còn nợ nhau chén tạc, chén thù
Tao còn hẹn mây một bữa quắc cần câu
nhân chuyến trở về năm tới
Nhưng...mây đã đi...
đã đi rồi!
đi quá vội!

Bạn bè mây còn cả lũ, Sinh ơi
những Sáu-gà-tre, Châu-già, Tì-sữa, Tuyết-đồi-mỏi...
những Tông-ngủ, Huệ-điền...và bao nhiêu thẳng nữa
chúng tao cùng chết điếng đêm nay
đêm nghe mây gục ngã
Chúng tao nghe như sét nổ trong đầu
Mây thì thong thả đi rồi, có còn biết tới ai đâu
đâu cần biết những bạn mây đang đau từng khúc ruột

Thôi cũng đã xong một kiếp đời ô trược
hãy coi như đã trả nợ trần hoàn
Nơi thế giới an bình, mây hãy ngủ bình an

Hãy ngủ bình an
ngủ bình an trong lòng Cần Thơ đất Mẹ